వెళ్తున్న అతని అడుగులని బట్టి గుర్తించిన ఆ గుడ్డి బిచ్చగాడు అతన్ని ఆపి అడిగాడు.

"సార్. మీరు పొద్దున బోర్డు మీద ఏం రాసారు?"

"నేను అబద్ధం ఏం రాయలేదు. 'ఈ రోజు చాలా అందమైన రోజు. కాని దాన్ని నేను మీలా చూడలేను' అని రాసాను." జవాబు చెప్పాడు అతను.

ఆ గుడ్డివాడు రాసింది, అతను రాసింది ఒక్కటే అయినా ఇంకో పద్ధతిలో చెప్పాడు అతను. మొదటిది అతను గుడ్డివాడనే సమాచారాన్ని మాత్రమే ఇస్తే, రెండో దాంట్లో దాన్ని చదివినవారు ఎంతో అదృష్టవంతులని, వారు గుడ్డివారు కాదన్న సత్యాన్ని వాళ్ళకి గుర్తు చేస్తోంది. ఇతరులు తమకి చెప్తే కాని వారికి అది స్ఫురించలేదు.

ఇలాగే మనకున్న ఎన్నో వరాలని మనం గుర్తించలేక వాటి విషయాల్లో గుడ్డిగా వుంటాం. మనకున్నవన్నీ మనం గుర్తించగలిగితే మనం ఇంకాస్త సంతోషంగా వుంటాం.

26. దగ్గర దారి

వర్షాకాలంలోని ఓ సాయంత్రం ఓ సాధువు సముద్రపు ఒడ్డున నడుస్తున్నాడు. త్వరలో వర్షం పడే సూచనలు ఉండటంతో అక్కడ ఎవరూ లేరు- దైవ ధ్యానం చేసుకునే ఓ సాధకుడు తప్ప. తన దగ్గరకి ఆ సాధువు వచ్చాక ఆ సాధకుడు ఆయన్ని అడిగాడు.

"దైవ సాక్షాత్కార మార్గంలో ఎలా ప్రయాణించాలో నాకు దగ్గర దారిని బోధించగలరా?"

ఆ సాధువు అతని పక్కన ఆగి, ఓ సారి వెనక్కి తిరిగి చూసి చెప్పాడు.

"ఇసకలోని మన పాద ముద్రలని చూడు. నీ పాద ముద్రలు గమ్యం లేనట్లుగా అటు, ఇటు సాగాయి. సముద్రం నీళ్ళ దాకా వెళ్ళాయి. మళ్ళీ అక్కడ నించి చిన్న పిల్లలు ఆడుకునే రంగుల రాట్నం దగ్గరకి వెళ్ళాయి. మళ్ళీ అక్కడ నించి పిల్లలు ఇసకలో పాతిన ఓ కర్ర దగ్గరకి వెళ్ళాయి. ఆ తర్వాత ఇక్కడికి

వచ్చాయి. నావి చూడు. సూటిగా, ఎటూ వెళ్ళకుండా సరాసరి నా గమ్యానికి చేరుకున్నాయి. ప్రపంచంలో మనకి తారసపడే ఆకర్షణీయమైన వాటి వైపు పోకుండా, మనసుని దైవం మీదే లగ్నం చేసి సాధన చేసుకుంటూ పోతే, అదే దగ్గర దారి అవుతుంది." వివరించాడు ఆ సాధువు.

27. గురువు గారి గడియారం

ఉత్తరాంచల్‌లోని ఓ సత్రంలో ఓ సన్న్యాసి బస చేసాడు. చలి ప్రదేశం కాబట్టి ఆ సత్రం నేల మీద చెక్కలు పరిచారు. ఆ రాత్రంతా ఆ సన్న్యాసి పై గదిలో అటు ఇటు పచార్లు చేస్తూండటంతో చెక్క నేల మీద చప్పుడు అవసాగింది. సరిగ్గా దాని కింది గదిలో పడుకున్న సత్రం యజమానికి ఆ అడుగుల చప్పుడికి రాత్రంతా నిద్ర పట్టలేదు. మర్నాడు యజమాని ఆ సన్న్యాసిని అడిగాడు.

"ఎందుకలా రాత్రంతా నిద్ర లేకుండా నడిచారు?"

"ముందు మీరు దీనికి సమాధానం చెప్పండి. ఆ గదిలోని గోడ గడియారం మీకు ఎక్కడిది?" ప్రశ్నించాడు ఆ సన్న్యాసి.

"నా ప్రశ్నకీ దీనికి ఏమిటి సంబంధం?" అడిగాడు ఆ సత్రం యజమాని.

"ఆ గడియారం నా గురువుదై ఉండాలని నా నమ్మకం. అందుకే నిద్ర పట్టక తిరిగాను."

"తన తండ్రి మరణానంతరం సుబోధ్ అనే అతను దాన్ని నాకు అమ్మాడు."

"అంటే నా గురువు కొడుకు సుబోధ్ దాన్ని మీకు అమ్మాడన్నమాట."

"మీరు ఆ గడియారాన్ని ఎలా గుర్తుపట్టగలిగారు?" సత్రం యజమాని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"అన్ని గడియారాలు తమ యజమానులకి భోగాల మీద గల మమకారం వల్ల కాలం గడిచే కొద్దీ, వారు వాటికి దూరం అవుతున్నారన్న బాధతో అవి 'ఓ క్షణం దూరం అయాం, ఓ క్షణం దూరం అయాం' అని శబ్దం చేస్తూంటాయి. సమయం గడిచే కొద్దీ మన కర్మలు ప్రారబ్ధ రూపంలో కరిగి మనం దైవ సాక్షాత్కారానికి దగ్గరవుతున్నాం అని మా గురువు చెప్తూండేవారు. అందువల్ల నా